

Gözlerinden ateş çıkarken, dilinden de duman çıkıyor. Konuştuğunu sanıyor ama boğulmaktan beter. Zihnini esrarlı dumanla doldurmuş, ciğerlerinden üflediği de onun buğusu.

Yedi kat altın, yedi kat gümüş. Varaklanmış sütunların üzerinden sarkan mermer kızlar. Bunların ellerinde gümüşten helkeler, su akıyor, dünya dönüyor kulenin tepesinde.

Yedi kat demir, yedi kat tunç. Ateş kazanlarında dilini bağlıyorlar, *demek pişman değilsin, hala mı pişman değilsin, demek pişman değilsin, hala mı pişman değilsin...* diye uğuldayan bir saat. Gürültünün kaynağını arıyorum, bir tepede kös çalan yedi başlı zebani.

Ayağım kayıyor. Bir çukur, bir çukur daha, ayağım dibine ulaştı sanıyorum, bir daha, sanki basacak gibi oluyorum bir daha.

İşte bu çektiğin varlık sıkıntısı.